

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 365/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PIENINY RESORT s.r.o.**, Hrnčiarska 29, Košice, zastúpenej PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Up/1038/2025 zo 4. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Platobným rozkazom okresného súdu bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 250 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania. Platobný rozkaz bol sťažovateľke doručený do jej elektronickej schránky 28. novembra 2025.

3. Sťažovateľka 15. decembra 2025 zaslala prostredníctvom mailovej komunikácie okresnému súdu podanie označené ako „*Zaslanie odporu*“. Prílohou podania sťažovateľky bol písomne vyplnený formulár na podanie odporu, ktorý jej bol doručený spolu so samotným platobným rozkazom, transformovaný zaručenou konverziou na elektronický dokument. Okrem toho bol prílohou podania sťažovateľky aj elektronicky vyplnený formulár na podanie odporu, ktorý bol prílohou platobného

rozkazu, ktorý jej bol doručený, opatrený elektronickým podpisom. Sťažovateľka tak učinila z dôvodu, že došlo k neplánovanej odstávke slovensko.sk, a teda nebola možnosť podať odpor prostredníctvom portálu eŽaloby, pretože sa nebolo možné prihlásiť.

4. Uznesením okresného súdu z 26. januára 2026 vydaným vyšší súdnym úradníkom bol odpor odmietnutý podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákonom č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) z dôvodu, že nebol podaný do elektronickej schránky súdu prostredníctvom na to určeného elektronického formulára a autorizovaný podľa osobitného predpisu.

5. Uznesením okresného súdu zo 4. marca 2026 vydaným sudcom bola sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietnutá ako nedôvodná. Okresný súd konštatoval dôvodnosť argumentácie sťažovateľky len v poukázaní na nesprávnosť záveru o absencii kvalifikovaného elektronického podpisu na podanom odpore, avšak táto skutočnosť nezmenila nič na tom, že odpor nespĺňal ostatné zákonom vyžadované náležitosti (príslušný elektronický formulár a doručenie do elektronickej schránky súdu). Sťažovateľka mohla odpor podať aj v listinnej forme a doručiť ho súdu osobne alebo prostredníctvom poštového podniku a pre túto formu zákon nevyžaduje také prísne formálne náležitosti. Spôsob, akým sa v upomínacom konaní podáva odpor v prípade využitia elektronických prostriedkov, striktne vyplýva priamo z § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. V tomto smere okresný súd poukázal na judikatúru ústavného súdu. Sťažovateľka bola v platobnom rozkaze riadne poučená, že proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní môže podať odpor, ktorý však bude odmietnutý, ak bude podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. Aby mohlo byť podanie akceptované ako elektronický formulár, je potrebné takéto podanie vytvoriť ako originálne podanie prostredníctvom autorizovaného portálu (eŽaloby alebo slovensko.sk) a následne ho autorizovať a odoslať prostredníctvom tohto portálu. Formulár, ktorý sťažovateľka použila na podanie odporu, nie je formulár určený na elektronické podanie odporu v upomínacom konaní, ale tlačivo pre jeho podanie v listinnej podobe. Sťažovateľka síce podala odpor autorizovaný podľa osobitného predpisu, avšak nie do elektronickej schránky súdu a nepoužila na to formulár, ktorý je na to výslovne určený, preto súd bol nútený takéto podanie odmietnuť v zmysle § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Sťažovateľka preukázala existenciu technických problémov (mimoriadna odstávka portálu eŽaloby) a táto okolnosť mohla byť plne akceptovateľná pre odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu v zmysle § 122 Civilného sporového poriadku. Sťažovateľka však takúto žiadosť nepodala.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že jediným dôvodom, prečo nevyužila portál obcan.justice.sk/ezaloby, je ten, že v čase podávania odporu jej bolo znemožnené prihlásiť sa do tohto portálu kvôli neplánovanej odstávke. Táto skutočnosť nemôže ísť na vrub sťažovateľky, pretože je úlohou štátu zabezpečiť funkčnosť takéhoto portálu. Pokiaľ nie je štátom vyžadovaný spôsob podávania odporu funkčný v čase, keď mohla sťažovateľka podať odpor proti platobnému rozkazu, je v súlade s princípom právneho štátu, aby odpor podaný spôsobom zvoleným sťažovateľkou v danej veci bol považovaný za riadne podaný. Výklad zákona, ktorý pripúšťa konvalidovanie nefunkčnosti ústredného portálu verejnej správy len oneskoreným podaním odporu spolu so žiadosťou

o odpustenie zmeškania lehoty, je prílišným formalizmom zo strany súdu. Súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že nebolo objektívne možné podať odpor ešte v čase, keď sťažovateľke plynula lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu. V uznesení je nesprávne uvedené, že odpor nebol podpísaný zaručeným elektronickým podpisom (ZEP).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

8. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. V úvode ústavný súd uvádza, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prednáša rovnakú argumentáciu ako v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

10. Ústavný súd k problematike náležitostí, ktoré má spĺňať odpor podaný elektronickou formou v rámci upomínacieho konania, upriamuje pozornosť na svoj nález sp. zn. PL. ÚS 10/2023 z 24. januára 2026. V ňom sa zaoberal súladom § 12 ods. 1 písm. c) v spojení s § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní s ústavou a dohovorom. Dospel k záveru, že posudzované ustanovenia zákona o upomínacom konaní predstavujú zákonnú (podústavnú) úpravu podmienok prístupu k súdu, ktorá sleduje legitímny cieľ, ktorým je racionalizácia, sprehľadnenie a zrýchlenie konania pred všeobecným súdom, ako aj presadenie istej miery procedurálnej rovnosti strán sporového konania pri podávaní elektronických podaní, a tieto ustanovenia sú spôsobilé uvedený cieľ dosiahnuť. S aplikačnými dopadmi napadnutých ustanovení nie sú spojené obmedzenia prístupu k súdu nerešpektujúce podstatu a zmysel základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktoré by odporcom v upomínacom konaní za podmienok ustanovených v napadnutých ustanoveniach (v kontexte alternatívnej formy podania v listinnej podobe) sťažovali prístup k (upomínaciemu) súdu spôsobom, ktorý by bol neprimeraný, či by ho dokonca fakticky znemožňoval. Pravidlá elektronického prístupu k súdu sú dostatočne jasné, ich aplikácia na úrovni všeobecného súdnictva je dlhodobo ustálená a štát v tomto smere vytvoril funkčný mechanizmus ich realizácie kombinovaný s podrobným poučením o spôsobe jeho uplatňovania žalovanou stranou. Ústavný súd teda vyhodnotil systém zavedený zákonom o upomínacom konaní ako ústavne udržateľný.

11. Ako na to v napadnutom uznesení poukazuje samotný okresný súd, existuje značné množstvo rozhodnutí ústavného súdu v konaniach o ústavných sťažnostiach podaných podľa čl. 127 ústavy, kde ústavný súd formálnu prísnosť elektronickej formy podávania odporu v zmysle zákona o upomínacom konaní akceptoval.

12. Okresný súd pritom v napadnutom rozhodnutí vyzdvihol aj možnosť podania odporu v listinnej forme, pri ktorej zákon nevyžaduje splnenie takých prísnych pravidiel, ako je to pri elektronickej alternatíve podania odporu (túto formu však sťažovateľka nevyužila). Za stavu, keď sťažovateľka z objektívnych dôvodov nemala v čase podávania odporu možnosť využiť portál eŽaloby (neplánovaná technická odstávka), v zmysle záverov okresného súdu by bolo plne akceptovateľné, ak by sťažovateľka podala odpor predpísanou elektronicou formou po obnovení prevádzky portálu, teda oneskorene, ale spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty. Okresný súd zároveň logicky zdôvodnil prípustnosť využitia inštitútu žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty aj v rámci upomínacieho konania s poukazom na § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že v prípade sťažovateľky existoval spôsob, ako sa vyrovnať s ňou argumentovanou objektívnou prekážkou včasného podania odporu elektronicou formou tak, aby okresný súd považoval odpor za podaný v súlade s relevantnou právnou úpravou a spôsobilý vyvolať sťažovateľkou želané procesné následky. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd sa nedopustil takého výkladu ani uplatnenia príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní, ktorým by sťažovateľke z ústavnoprávneho hľadiska nad akceptovateľnú mieru sťažil prístup k súdnej ochrane.

13. Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením sudcu a označenými právami sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu